

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 229.

Femte Sæssion.

69de Møde.

Torsdagen den 19de Januar.

(Forts.)

J. A. Hansen (fortsat): Jeg kunde hermed slutte, naar jeg ikke fandt mig ligefrem foranlediget og nødsaget til at yttre mig om et Punkt i den høitagtede Premierministers Foredrag. Han søgte nemlig at vise, at Regjeringen retlig kunde give en Fællesforsfatning uden at faae den danske Rigsdags Minde dertil. Det er tidligere ved flere Leiligheder paavist af forskjellige andre Talere, at det ikke er saa, og jeg for mit Vedkommende maa erklære, at jeg paa ingen Maade kan gaae ind paa denne Betragtning af Premierministeren. Den ærede Premierminister begrunde sin Paastand ved at henholde sig til det Forbehold, som blev taget, da Grundloven blev givet; men han tilføiede selv, hvad der ogsaa var ganske rigtigt, at dette Forbehold var den grundlovgivende Rigsforsamling ikke gaaet ind paa; men naar man nu seer, at Hs. Majestæt i den Deel af Indledningen til Danmarks Riges Grundlov, som gaaer umiddelbart foran Forbeholdet, siger, at der er opnaaet en „fuldstændig“ Overenskomst mellem Folkets Afsendinge og ham, saa ligger jo dertil, at dette Punkt, som ikke har været behandlet af den grundlovgivende Rigsforsamling, er at forstaae som et Forbehold, der kun kan faae en fyldestgjørende Afgjørelse ved en ny Overenskomst med det danske Folks Repræsentanter, thi hvis dette ikke er Tilfældet, saa er der jo ikke med Hensyn til dette Punkt opnaaet en fuldstændig Overenskomst mellem den grundlovgivende Rigsforsamling og Kongen. Dette forekommer mig at være saa klart, at der ikke kan være to

Meninge derom. Den ærede Premierminister anførte ogsaa i sit sidste Foredrag, at det fulgte af den Overenskomst med de europæiske Magter, ifølge hvilken Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 blev givet, at Kongen af sin „frie Magtfuldkommenhed“ skulde kunne give en Fællesforsfatning; men jeg maa tilstaae, at jeg heller ikke kan finde, at dette forhold sig saaledes. Af de Meddelelser, der ere givne Rigsdagen angaaende de Skrivelser, der i denne Henseende bleve verlede med de forskjellige Magter, fremgaaer det, at det ligefrem er udtalt fra vor Regjerings Side som et Tilbud og fra de to tydske Stormagters Side som Noget, de anerkjendte fuldkommen rigtigt, at Fællesforsatningen skulde gives efter Dvervelselse med de enkelte Landsdeles Repræsentationer; men dette er altsaa det Modsatte af det, den ærede Premierminister yttrede, at Overenskomsten med de europæiske Magter skulde være gaaet ud fra, at Kongen alene skulde give en saadan Forsatning. Dertil kommer endvidere, at den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad), kort efter at Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 var publiceret, spurgte den daværende Regjering, om den anerkjendte, at det omhandlede Forbehold kun kunde gennemføres i Overensstemmelse med den Fremgangsmaade, som er foreskrevet i § 100 i Grundloven, saa svarede Regjeringen ifølge en Statsraadsbeslutning, som blev oplæst her fra Papiret, for at Meddelelsen skulde blive nøiagtig: at den fuldstændigt anerkjendte, at Forbeholdet ikke kunde gennemføres uden paa den i Grundlovens § 100 foreskrevne Maade. Det vil deraf sees, at ikke alene selve Forbeholdet og Overenskomsten med de tydske Magter, der førte til Kundgjø-